

PROP DE VOSALTRES

Sant Josep

Estimats diocesans:

Tenim una societat raonablement ben estructurada on els béns materials semblen estar al servei universal dels ciutadans. El consum és atractiu i alhora freqüent, però ens lamentem del consumisme excessiu i solem acusar els altres del malbaratament. Estem més preocupats per tenir, i que els nostres tinguin, que per aprofundir en els aspectes essencials de l'ésser humà que enforteixin la seva dignitat corporal i espiritual, que aplaudeixin l'esforç personal per la superació, que promoguin la sensibilitat per les deficiències del proïsme i per mitigar les desigualtats socials.

I això és un perjudici evident per a tothom.

Cerquem massa allò més cridaner en aquesta societat del benestar on ens preguntem a quina edat un nen és capaç de tenir un telèfon mòbil, quants dies i a quin país llunyà puc viatjar de vacances o quin fons d'armari té cada familiar per augmentar-lo més i més cada dia. L'acumulació de les joguines en els nens o la satisfacció dels capritxos dels adults poden esmussar la ment i fer impossible la netedat de cor i la solidaritat.

Davant de tot això ens falten referents personals que ens puguin servir de models d'actuació en la vida diària, tant en l'àmbit personal com en el professional i familiar. Si tinguéssim una mirada àmplia i neta podríem veure al nostre voltant persones que es desviuen per fer el bé als altres, dedicades en cos i ànima al servei de la societat. Persones

que busquen una societat més justa i fraterna. Els cristians tenim l'obligació d'aprofitar la vida plena de valors i virtuts que ens testimonien alguns dels nostres avantpassats.

És el cas de sant Josep —la festa del qual celebrem el dia 19 d'aquest mes de març—, que té uns trets personals dignes d'imitació per als cristians. Ens atrevim a proposar la seva figura a tothom perquè al nostre món li sobra soroll, violèn-

cia, menyspreu a l'altre..., i li falta discreció, respecte, servei desinteressat i pau.

Sovint hem pronunciat el seu nom perquè identifica alguns familiars i coneguts, perquè defineix molts llocs i institucions que el tenen com a titular, però, malgrat tot, ens costa imitar-lo, cosa molt necessària per a tots en aquests moments.

Conexim sant Josep pels relats evangèlics. És l'home que accepta Maria com a esposa per compartir la seva vida i que espera, per l'acció de l'Esperit Sant, el fill de les seves entranyes que és, al mateix temps, Fill de Déu. Es troba en una situació delicada, que sap superar perquè posa la seva plena confiança en el Senyor. És un home confiat, és un home just —així ho defineix sant Mateu—, és un home silenciós, d'una immensa vida interior que la posa al servei d'una missió fonamental: cuidar Jesús, el fill de Maria, i aparèixer davant del món com el seu pare a la terra. És un home que sap escoltar la veu de Déu i els advertiments del seu entorn. A la casa de Natzaret sustenta la seva família amb el seu treball de fuster i acaba la seva vida en el silenci.

L'actitud de sant Josep és digna d'admiració i d'imitació. Necessitem, com ell, confiar en el Déu de les promeses, així com en els nostres semblants, que no són rivals o competidors sinó germans. Necessitem el silenci, l'escolta, la fidelitat. Necessitem fugir de la cridòria, de les lluites pel poder, de l'agressivitat en les relacions. És una gran figura que ens mostra el camí per cuidar i educar. Aprenguem del seu comportament que ens portarà a dignificar i valorar les persones aplicant la tendresa i la puresa de cor.

És el Patró de l'Església i, per tant, també el nostre protector.

Amb el meu afecte i benedicció,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

«Compartim el vostre dolor amb la comunitat ucraïnesa i preguem amb vosaltres»

El bisbe Salvador es va fer present, el passat diumenge 27 de febrer, a la celebració de l'eucaristia que cada setmana fa la comunitat ucraïnesa de Lleida a l'Oratori de la Sang. Andrey, sacerdot ucraïnès resident a Barcelona, va celebrar la missa pel ritu bizantí. El bisbe Salvador i un nombrós grup de cristians de Lleida van acompanyar la comunitat ucraïnesa. Abans de l'eucaristia, el prelat va tenir unes paraules de consol davant el patiment pel conflicte bèl·lic.

El sacerdot Andrey va agrair la presència del bisbe Salvador i l'ajut de la comunitat cristiana de Lleida cap a la comunitat ucraïnesa. «Cada cor ucraïnès està ple de dolor i tristesa i en aquest moment difícil per Ucraïna esteu amb nosaltres». Va afegir que «avui Ucraïna paga amb la vida de milers de sol-

dats i de gent innocent assassinada que defensa la seva llibertat i democràcia». «Estem en aquesta lluita, com David contra Goliat. Però no estem sols, Déu està amb nosaltres i tot el món democràtic ens dona suport en aquesta lluita». Andrey va destacar que «després de la nit ve un nou dia, gràcies pel vostre suport i la vostra oració, els hi demano que continuïn pregant per la fi de la guerra a Ucraïna».

A continuació, el bisbe Salvador va destacar que «la comunitat diocesana hem vingut avui aquí per estar presents en l'oració». «Des de lluny es pot fer poc més que estar units en la pregària», va dir. El prelat va tenir paraules d'escalf per la comunitat ucraïnesa «que està en contacte amb els seus familiars a Ucraïna». «Compartim el dolor, l'o-

ració i no oblidarem mai que el Senyor, príncep de la Pau, aturi els qui volen la guerra, l'agressivitat i la mort», va dir.

CERCA DE VOSOTROS

San José

Queridos diocesanos:

Tenemos una sociedad razonablemente bien estructurada donde los bienes materiales parecen estar al servicio universal de los ciudadanos. El consumo es atractivo y lo utilizamos con mucha frecuencia. Nos lamentamos del consumismo excesivo y solemos acusar a los demás del derroche. Estamos más preocupados por tener, y que los nuestros tengan, que por profundizar en los aspectos esenciales del ser humano que fortalezcan su dignidad corporal y espiritual, que aplaudan el esfuerzo personal por la superación, que promuevan la sensibilidad por las deficiencias del prójimo y por mitigar las desigualdades sociales. Y eso redundará en un perjuicio evidente para todos.

Demasiada búsqueda de lo más aparente en esta sociedad del bienestar donde nos preguntamos a qué edad un niño es capaz de poseer un teléfono móvil, cuántos días y a qué país lejano puedo viajar de vacaciones o qué fondo de armario tiene cada familiar para aumentarlo cada día más y más. La acumulación de los juguetes en los niños o la satisfacción de los caprichos de los adultos pueden embotar la mente imposibilitando la limpieza de corazón y la solidaridad.

Ante todo esto nos faltan referentes personales que nos puedan servir de modelos de actuación en la vida diaria tanto personal como profesional y familiar. Si tuviéramos una mirada amplia y limpia podríamos ver a nuestro alrededor personas que se desviven por hacer el bien a sus semejantes. Personas dedicadas en cuerpo y alma al servicio de la sociedad. Gentes que buscan una sociedad más justa y fraterna. Los cristianos tenemos la obligación de aprovechar la vida llena de valores y virtudes que nos proponen algunos antepasados nuestros.

Es el caso de san José cuya fiesta celebramos el día 19 de este mes de marzo. El santo posee unos rasgos personales dignos de imitación para todos los cristianos. Nos atrevemos a proponer su figura a todos los demás porque a nuestro mundo le sobra algabaría, violencia, desprecio al otro... y le falta discreción, respeto, servicio desinteresado y paz.

Muchas veces hemos pronunciado su nombre porque identifica a algunos familiares y conocidos, porque define muchos lugares e instituciones que lo tienen como titular, sin embargo nos cuesta procurar su imitación tan necesaria para todos en estos momentos.

Conocemos a san José por los relatos evangélicos. Es el hombre que acepta a María como esposa para compartir su vida y que espera, por la acción del Espíritu Santo, el hijo de sus entrañas que es al mismo tiempo Hijo de Dios. Situación delicada que sabe superarla porque pone su entera confianza en el Señor. Es un hombre confiado, es un hombre justo (así lo define san Mateo), es un hombre silencioso, de una inmensa vida oculta, que la pone al servicio de una misión fundamental: cuidar a Jesús, el hijo de María, y aparecer ante el mundo como su padre en la tierra. Es un hombre que sabe escuchar la voz de Dios y las advertencias de su entorno. En la casa de Nazaret sustenta a su familia con su trabajo de carpintero y acaba su vida en el silencio.

La actitud de san José es digna de admiración y de imitación. Necesitamos, como él, confiar en el Dios de las promesas; también en nuestros semejantes que no son rivales o competidores sino hermanos. Necesitamos el silencio, la escucha, la fidelidad. Necesitamos huir del griterío, de las luchas por el poder, de la agresividad en las relaciones. Es una gran figura que nos muestra el camino para cuidar y educar. Aprendamos de su comportamiento que nos llevará a dignificar y a valorar a las personas aplicando la ternura y la limpieza de corazón.

Es el Patrono de la Iglesia. Por tanto también nuestro protector.

Con mi afecto y bendición.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Rafael Allepuz presenta el seu llibre *Persones i treball* a Càritas Diocesana de Lleida

La sala d'actes de Càritas Diocesana de Lleida va acollir, el dilluns 21 de febrer, una nova presentació del llibre *Persones i treball* de Rafael Allepuz. El llibre, que permet conèixer amb profunditat quina és la situació actual del treball a Catalunya i quins són els reptes de futur per garantir un treball digne per a tothom, forma part d'una col·lecció publicada conjuntament per l'Editorial Claret i Justícia i Pau. L'objectiu de la col·lecció és reflexionar sobre l'economia actual i el seu impacte en la societat des de la mirada de l'Evangeli i de la doctrina social de l'Església. L'acte va començar amb una breu presentació per part d'Eduard Ibáñez, coordinador de la col·lecció.

El llibre *Persones i treball* proposa una reflexió sobre el treball, un actor fonamental de la societat. Un tema que ocupa atenció en el pensament social cristià, que hi veu no només una qüestió d'utilitat o de productivitat, sinó un element central en el desenvolupament de la persona humana. En

la seva primera intervenció, Rafael Allepuz va matisar que, malgrat que el llibre se centri en el treball remunerat, cal tenir en compte també que «el treball de cures i el voluntariat també formarien part d'aquesta equació».

Joan Rosinach, responsable de Comunicació de Càritas Diocesana de Lleida, va conduir l'acte i va plantejar preguntes relacionades amb el tema del treball. L'autor del llibre, la professora de Dret del Treball i de la Seguretat Social de la Universitat de Lleida Ana Romero, i el membre d'Acció Catòlica de Lleida Josep Anton Belchi, van estar els encarregats de respondre a aquestes preguntes. Al llarg del diàleg es van fer reflexions al voltant de la situació en què l'oxímoron entre treball i pobresa s'ha fet realitat i com s'ha arribat a aquest fenomen. També es van tractar les propostes d'actuació que fa la Doctrina Social de l'Església per millorar el món del treball.

L'autor va explicar que l'Església i la seva doctrina social han es-

tat sempre atentes a l'evolució de les persones que treballen i a les condicions en què ho fan. De fet, els documents i les declaracions que responen a aquest interès són diferents. En el llibre, Allepuz se centra, principalment, en el contingut de l'encíclica *Laborem Exercens* de l'any 1981 i en el Compendi de la Doctrina Social de l'Església del 2005. L'autor va explicar que, en consonància amb la doctrina social de l'Església, es posa el treballador al centre. «Quan es parla de dignitat no sols es parla de dignitat en el treball, sinó de la dignificació de la persona que treballa», va assegurar.

Ana Romero va subratllar que es tracta «d'un llibre de divulgació que, per mitjà d'un llenguatge planer i una investigació rigorosa, interpel·la els lectors». A més, va afegir que «els cristians sempre ho són, també quan entren a les empreses i, per tant, porten sempre amb ells aquests valors». Per la seva part, Josep Anton Belchi, va alertar que «els alts nivells d'atur al país, la societat no se'ls pot permetre». Així mateix, va posar de manifest la necessitat d'una evolució al món del treball: «Fa 40 anys que es va aconseguir treballar 8 hores diàries i, malgrat l'evolució de les rutines de treball, no hi ha hagut avenços significatius en aquest àmbit». El comunicador Joan Rosinach va cloure l'acte amb la mirada posada en futures generacions: «Hem passat de treballar per viure a treballar per sobreviure, i això no ens ho podem permetre.»

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «El misteri del Nadal és el misteri de Déu que ve al món pel camí de la humilitat» (23 de desembre).

@Pontifex: «Jesús neix prop dels oblidats de les perifèries. Ve a ennoblir els exclosos i es revela sobretot a ells; no a personatges cultes i importants, sinó a pastors, gent pobra que treballava» (25 de desembre).

@Pontifex: «Abracem a Jesús en els petits d'avui, estimem-lo en els últims, ser-

vim-lo en els pobres. Ells són els que més s'assemblen a Jesús, que va néixer pobre. És en ells que Ell vol ser honorat» (27 de desembre).

@Pontifex: «Sant Josep, tu que has experimentat el sofriment dels qui han de fugir per a salvar la vida dels seus éssers més estimats, protegeix a tots els qui fugen a causa de la guerra, l'odi, la fam. Guia els seus passos i obre els cors dels qui poden ajudar-los» (20 de desembre).

La Xarxa d'Entitats Cristianes d'Acció Social i Caritativa es reuneix amb l'alcalde Pueyo

El passat dia 23 de febrer, la Xarxa d'Entitats Cristianes d'Acció Social i Caritativa de la Diòcesi de Lleida es reuní amb el paer en cap, Miquel Pueyo, i la regidora de persones, Mariana Sall, per tal d'entre altres coses, presentar-nos com a conjunt d'entitats, cadascuna amb el seu tarannà, el seu carisma i amb les seves preocupacions, però intentant treballar en conjunt per a bé de totes les persones necessitades.

La Xarxa està formada per entitats d'inspiració cristiana molt arrelades al territori, on desenvolupen les seves tasques en el camp de l'acció social i amb una perspectiva de treball no assistencial, sinó de prevenció, promoció i apoderament personal i de defensa dels drets de les persones més vulnerables i de la seva plena incorporació a la societat com a ciutadans i ciutadanes.

Algunes funcionen només amb voluntaris i altres que ho fan fonamentalment amb professionals; amb dimensions i formes d'organitzar-se molt diverses; dependents del Bisbat, de congregacions religioses o d'altres entitats d'inspiració cristiana; patint la situació de precarietat i incerteses que té tot el Tercer Sector; patint constantment per la seva sostenibilitat i el manteniment dels serveis que presten; amb un gran valor del retorn social dels serveis que ofereixen.

Fou un moment on també es presentà l'*Estudi sobre la realitat social en temps de pandèmia a Lleida*, i que anteriorment ja va ser presentat al Consell Pastoral del Bisbat.

Cal recordar que l'Estudi té la seva gènesi en la interpel·lació que fa el *Pla Diocesà de Pastoral 2020-2024*

de la Diòcesi de Lleida i que pensà que l'Àrea de Pastoral sociocaritativa és la plataforma diocesana que s'ha d'encomanar reflexionar sobre la incidència de la pandèmia en l'àmbit sociocaritatiu i li demana que, per al curs 2020-2021, adopti la següent acció: «Constituir un espai d'observació i reflexió, per a fer propostes al bisbe Salvador, davant les repercussions de la pandèmia: sanitàries, socials, econòmiques, educatives i personals...» (*Pla Diocesà de Pastoral*, pàgs. 46 i 58). Per tant, no és solament un grup «de l'Església», sinó que és tota la comunitat eclesial diocesana, la que és el subjecte del Pla de Pastoral, qui impulsa i promou el full de ruta.

De l'Estudi sorgeixen uns criteris per a la relació amb l'administració local i també uns camps de col·laboració, a parer nostre necessaris per trobar sinergies per a aquest treball de conjunt.

Tot seguit s'inicia un diàleg entre tots els presents amb els representants locals de la Paeria, realment molt sincer, constructiu, on es van anar repassant els diversos camps on podem treballar plegats, com: habitatge, alimentació, infants i joves, sensellarisme, etc.

Agraïm al paer en cap i a la regidora la seva presència i voluntat de ser entre nosaltres, per copsar i veure en quins àmbits estem les entitats de Xarxa compromeses, i poder entre uns i altres buscar la promoció i la recuperació de la dignitat humana, i que massa sovint la nostra societat menysprea.

Joan Carles Nicuesa

Xarxa d'Entitats Cristianes d'Acció Caritativa i Social

REFLEXIONS

En la seva glòria

L'oncle tenia noranta-quatre anys. Una llarga vida viscuda amb intensitat. Lluitador actiu des de la societat civil amb fidelitat a les seves conviccions. El nebot, quaranta llargs, religiós prevere, lliurat a la seva vocació d'amor a Déu i servei als altres. Tingueren una conversa pocs dies abans del traspàs de l'oncle. Dies després, en l'acte civil de comiat, diverses persones prengueren la paraula, entre elles el nebot que digué: «Hi ha realitats que ens posen, com a éssers humans, en un pla d'igualtat; i el final de la vida és un d'ells. La manera d'afrontar-lo i des d'on ho fem té formes diverses. Vaig poder compartir una estona amb el meu tiet, dijous passat, a la nit; una d'aquelles converses que són un misteri abans, durant i després de la mateixa. Com trobar paraules? Com gestionar la comunicació que va més enllà d'aquestes paraules?»

«Jo, com a cristià i com a religiós prevere que soc, visc des de la fe que el meu tiet és a la presència del Pare. I, de fet, preparant aquestes paraules, pregava Déu, —tot agraint la seva vida—, des del convenciment que el Pare ens espera per acollir-nos en aquest Regne, on tothom hi té cabuda. I aquesta és la paraula: agraiement. La consciència d'haver fet tot el que tocava, d'haver estimat els teus, d'haver gaudit de la pròpia existència, genera una pau ben gran. I aquesta era la pau i la serenitat que em va comunicar el meu tiet dijous passat i us la vull compartir. I aquesta és la invitació que m'enduc: una vida que s'acaba és una pregunta per a la meua pròpia vida. Una fe en una altra vida no té sentit sense una aposta per una "vida-altra". Tiet! que el Senyor t'aculli a la seva glòria!»

Interiorment, entre una colla de persones de les que participaven en la cerimònia funerària, ben segur que ressonà un somort «Amén», afegint-se a la pregària d'aquest nebot. Testimoni de fe, testimoni d'amor, testimoni d'esperança confiada. «Germans, no volem que ignoreu què serà dels qui han mort, (...) tal com creiem que Jesús morí i ressuscità, també creiem que gràcies a Jesús, Déu s'endurà amb ell els qui han mort. Consoleu-vos, doncs, els uns als altres amb aquestes paraules» (1Te 4,13-14).

Enric Puig Jofra, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

21. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 3a setm.) [2Re 5,1-15a / Sl 41 / Lc 4, 24-30]. Sant Filèmon o Filemó, mr. (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.

22. ■ Dimarts [Dn 3,25.34-43 / Sl 24 / Mt 18,21-35]. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, mr. d'origen africà; sant Deogràcies (s. V), bisbe de Cartago; sant Benvingut

(Bienvenido, †1282), bisbe; santa Lea (†384), rel. viuda romana.

23. ■ Dimecres [Dt 4,1.5-9 / Sl 147 / Mt 5,17-19]. *Sant Feliu de Llobregat*: Commemoració de sant Josep Oriol (1650-1702), prev. de Barcelona, beneficiat del Pi. Sant Toribi de Mogrovejo (†1606), bisbe de Lima.

24. ■ Dijous [Jr 7,23-28 / Sl 94 / Lc 11,14-23]. Sant Agapit (†341), bis-

be de Ravenna; sant Simó, nen mr.; santa Caterina de Suècia, vg., filla de santa Brígida.

25. □ Divendres [Is 7,10-14;8,10 / Sl 39 / He 10,4-10 / Lc 1,26-38]. Anunciació del Senyor. Sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, màrtir.

26. ■ Dissabte [Os 6,1-16 / Sl 50 / Lc 18,9-14]. Sant Brauli, bisbe de Sa-

ragossa (631-651); santa Màxima, mr.

27. ■ Diumenge vinent, IV de Quaresma (litúrgia de les hores: 4a setmana) [Js 5,9a.10-12 / Sl 33 / 2Co 5,17-21 / Lc 15,1-3.11-32]. Sant Alexandre, soldat màrtir; sant Rupert (s. VII-VIII), bisbe de Worms, patró de Baviera; santa Lídia, mare de família, màrtir.

Diumenge III de Quaresma (C)

COMENTARI

«Si no us convertiu tots acabareu malament»

Ens és molt fàcil acusar els altres, creure que són pitjors que nosaltres. Però Jesús desqualifica radicalment aquests pensaments: *Us penseu que aquells galileus (que va fer matar Pilat) van ser malmenats perquè havien estat més pecadors que tots els altres galileus? Us asseguro que no; si no us convertiu, tots acabareu igual.* I posa encara un altre exemple: *Aquells divuit homes que van morir quan els caigué a sobre la torre de Siloè, eren més culpables que tots els altres habitants de Jerusalem? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual.* No mireu els altres, les seves culpes o pecats; mireu si nosaltres ens convertim de veritat. El mateix Jesús posa l'exemple d'una *figuera que fa tres anys que no dona fruit*; l'amo la vol tallar però el vinyater demana un any de gràcia: *Senyor, deixa-la encara aquest any.* El Senyor ens concedeix en aquesta Quaresma un any més de conversió. Però no estem sols en aquest camí de conversió. El Senyor ens vol alliberar de les nostres esclavituts com alliberà d'Egipte el poble d'Israel: *Conec els seus sofriments. Baixaré a alliberar-lo del poder del egipcis.* I per això hi envia Moisès i li revela el seu nom: *Jo soc el qui soc.* Podem traduir: *Jo soc el qui seré amb tu sempre, el qui salvaré el poble.* La llibertat dels israelites serà sobretot obra de Déu a través de Moisès. Però Déu demana sempre la nostra col·laboració. Sant Pau parla de tot el camí dels israelites: *Passaren el mar Roig, tots van rebre com un baptisme; tots es van alimentar amb el mateix menjar espiritual... Però malgrat tot, la gran majoria no van ser agradables a Déu.* I concreta què vol Déu de nosaltres, la nostra conversió: *No desitgem allò que no és bo, no murmureu com ho feren alguns d'ells. Tot això que els succeïa era un exemple i va ser escrit per advertir-nos a nosaltres.* I acaba afirmant: *Els qui es creuen estar fermes, que mirin de no caure.* No ens podem creure millors que els altres; tots ens hem de convertir; tots necessiten un canvi de vida.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 3,1-8a.13-15)

En aquells dies, Moisès pasturava el ramat del seu sogre Jetró, sacerdot madianita. Tot guiant el seu ramat desert enllà, arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu. L'àngel del Senyor se li aparegué en una flama enmig de la bardissa. Va mirar, i s'adonà que la bardissa cremava però no es consumia. Moisès es va dir: «Deixa'm anar a veure aquesta visió extraordinària: què ho fa que no es cremi la bardissa.» El Senyor veié que s'acostava per mirar. Llavors Déu el cridà de la bardissa estant: «Moisès, Moisès.» Ell respongué: «Aquí em teniu.» Déu li digué: «No t'acostis aquí. Descalça't, que el lloc on ets és terra sagrada.» I afegí: «Jo soc el Déu del teu pare, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob.» Moisès es cobrí la cara, perquè no gosava mirar Déu. Llavors el Senyor li digué: «He vist les penes del meu poble al país d'Egipte i he sentit el clam que li arrenquen els seus explotadors. Conec els seus sofriments. Baixaré, doncs, a alliberar-lo del poder dels egipcis i a fer-lo pujar d'aquell país cap a un país bo i espaiós, un país que regalima llet i mel.» Moisès digué a Déu: «Quan aniré a trobar els israelites i els diré: "El Déu dels vostres pares m'envia a vosaltres", si ells em pregunten quin és el seu nom, què he de respondre?» Déu li contestà: «Jo soc el qui soc.» I afegí: «Respon així als israelites: "Jo soc m'envia a vosaltres".» Déu digué encara a Moisès: «Digues això als israelites: "Jahvè (el qui és), el Déu dels vostres pares, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob, m'envia a vosaltres." Aquest serà el meu nom per sempre, amb aquest nom em tindran present totes les generacions.»

▶ Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10,1-6.10-12)

Germans, no vull que us passi per alt una lliçó de la història. Els nostres pares estaven tots emparats per aquell núvol, tots passaren el mar Roig i tots, en el núvol i en el mar, van rebre com un baptisme que els unia a Moisès. Tots es van alimentar amb el mateix menjar espiritual, tots van beure la mateixa beguda espiritual, ja que bevien d'una roca espiritual que els acompanyava, i aquesta roca significava el Crist. Malgrat tot, la gran majoria no foren agradables a Déu, ja que quedaren estesos pel desert. Tot això era un exemple per a nosaltres, perquè no desitgem allò que no és bo, com ells ho feren. No murmureu, com ho feren alguns d'ells, que van morir a mans de l'Exterminador. Tot això que els succeïa era un exemple, i va ser escrit per advertir-nos a nosaltres, ja que els segles passats s'encaminaven cap als temps que vivim. Per tant, els qui creuen estar fermes, que mirin de no caure.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 13,1-9)

Per aquell temps, alguns dels qui eren presents contaren a Jesús el cas d'uns galileus, com Pilat havia barrejat la sang d'ells amb la de les víctimes que oferien en sacrifici. Jesús els respongué: «Us penseu que aquells galileus van ser malmenats perquè havien estat més pecadors que tots els altres galileus? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual. I aquells divuit homes que van morir quan els caigué a sobre la torre de Siloè, us penseu que eren més culpables que tots els altres habitants de Jerusalem? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual.» I els digué aquesta paràbola: «Un home que tenia una figuera a la vinya, anà a cercar-hi fruit i no n'hi trobà. En veure això, digué al vinyater: "Mira, fa tres anys que vinc a cercar fruit a aquesta figuera i no n'hi trobo. Talla-la d'una vegada. Per què la tinc, si no fa més que ocupar-me la terra?" Ell li contestà: "Senyor, deixa-la encara aquest any. Cavaré la terra i la femaré, a veure si fa fruit d'ara endavant; si no, ja la podreu tallar".»

▶ Lectura del libro del Éxodo (Éx 3,1-8a.13-15)

En aquellos días, Moisés pastoreaba el rebaño de su suegro Jetró, sacerdote de Madián. Llevó el rebaño trashumando por el desierto hasta llegar a Horeb, la montaña de Dios. El ángel del Señor se le apareció en una llamarada entre las zarzas. Moisés se fijó: la zarza ardía sin consumirse. Moisés se dijo: «Voy a acercarme a mirar este espectáculo admirable, a ver por qué no se quema la zarza». Viendo el Señor que Moisés se acercaba a mirar, lo llamó desde la zarza: «Moisés, Moisés». Respondió él: «Aquí estoy». Dijo Dios: «No te acerques; quítate las sandalias de los pies, pues el sitio que pisas es terreno sagrado». Y añadió: «Yo soy el Dios de tus padres, el Dios de Abraham, el Dios de Isaac, el Dios de Jacob». Moisés se tapó la cara, porque temía ver a Dios. El Señor le dijo: «He visto la opresión de mi pueblo en Egipto y he oído sus quejas contra los opresores; conozco sus sufrimientos. He bajado a librarlo de los egipcios, a sacarlo de esta tierra, para llevarlo a una tierra fértil y espaciosa, tierra que mana leche y miel». Moisés replicó a Dios: «Mira, yo iré a los hijos de Israel y les diré: "El Dios de vuestros padres me ha enviado a vosotros". Si ellos me preguntan: "¿Cuál es su nombre?", ¿qué les respondo?». Dios dijo a Moisés: «"Yo soy el que soy"; esto dirás a los hijos de Israel: "Yo soy" me envía a vosotros». Dios añadió: «Esto dirás a los hijos de Israel: "El Señor, Dios de vuestros padres, el Dios de Abraham, Dios de Isaac, Dios de Jacob, me envía a vosotros. Este es mi nombre para siempre: así me llamaréis de generación en generación".»

▶ Salmo responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 10,1-6.10-12)

No quiero que ignoréis, hermanos, que nuestros padres estuvieron todos bajo la nube y todos atravesaron el mar y todos fueron bautizados en Moisés por la nube y por el mar; y todos comieron el mismo alimento espiritual; y todos bebieron la misma bebida espiritual, pues bebían de la roca espiritual que los seguía; y la roca era Cristo. Pero la mayoría de ellos no agradaron a Dios, pues sus cuerpos quedaron tendidos en el desierto. Estas cosas sucedieron en figura para nosotros, para que no codiciemos el mal como lo codiciaron ellos, Y para que no murmuréis, como murmuraron algunos de ellos, y perecieron a manos del Exterminador.

Todo esto les sucedía alegóricamente y fue escrito para escarmiento nuestro, a quienes nos ha tocado vivir en la última de las edades. Por lo tanto, el que se crea seguro, cuídese de no caer.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 13,1-9)

En aquel momento se presentaron algunos a contar a Jesús lo de los galileos, cuya sangre había mezclado Pilato con la de los sacrificios que ofrecían. Jesús respondió: «¿Pensáis que esos galileos eran más pecadores que los demás galileos porque han padecido todo esto? Os digo que no; y, si no os convertís, todos pereceréis lo mismo. O aquellos dieciocho sobre los que cayó la torre de Siloé y los mató, ¿pensáis que eran más culpables que los demás habitantes de Jerusalén? Os digo que no; y, si no os convertís, todos pereceréis de la misma manera». Y les dijo esta paràbola: «Uno tenía una higuera plantada en su viña, y fue a buscar fruto en ella, y no lo encontró. Dijo entonces al viñador: "Ya ves, tres años llevo viniendo a buscar fruto en esta higuera, y no lo encuentro. Córta. ¿Para qué va a perjudicar el terreno?". Pero el viñador respondió: "Señor, déjala todavía este año y mientras tanto yo cavaré alrededor y le echaré estiércol, a ver si da fruto en adelante. Si no, la puedes cortar".»